Disciplina în Adunare

Disciplina în Adunare

- scrisoare -

17 0ctombrie 1907

Către Fr. P.

Frate, scump,

Îţi mulţumesc pentru scrisoarea ta bună şi pentru micul articol care o însoţea. Nu era absolut nimic de schimbat în el, numai că eu aş pune ca titlu: „Fă binele şi dă mărturie". Nu ştiu dacă-l vei găsi mai bun; eu îl voi modifica după dorinţa ta. Subiectul tratat în aceste câteva rânduri este într-adevăr foarte important.

Am constatat, ca şi tine, cu tristeţe, că frământarea continuă aici. Eu evit să mă implic în vreun fel, înţelegând - cam târziu, după umilitoare experienţe — că Satan caută să distrugă lucrarea, semănând neîncredere referitor la exercitarea disciplinei în Adunare. Te asigur că m-am gândit bine, de câteva luni, la „măsura de credinţă pe care Dumnezeu a împărţit-o fiecăruia", ca să mă conformez la aceasta.

Dar noi avem de-a face cu aspecte mult mai periculoase, după părerea mea. Să vrei să reglezi totul nu este altceva decât orgoliu şi o bună doză de satisfacţie de sine. Un asemenea gând este cu atât mai rău şi periculos, pentru că, sub pretextul sfinţeniei Adunării, se ia Domnului grija de a interveni, se înlocuieşte dependenţa de El cu activitatea noastră şi ne sustrage obligaţiei de a ne suporta unii pe alţii.

Eu sunt de multe ori foarte apăsat de aceste tendinţe, în care văd tot atâta pericol pentru o adunare ca şi în delăsare şi în mondenitate.

Mă înţelegi desigur, dragă frate!

Singura resursă este RUGĂCIUNE neîncetată!

fratele tău devotat,

H. Rossier

(din Rev. Le Mess. Ev. vol. 1949)